

CONTENTS

p.1: Introduction and Blessing for Study

p. 2: The Page of Talmud

p. 3: Babylonian Talmud, Ketubot 62b-63a (the Hebrew Text)

p.5: Babylonian Talmud, Ketubot 62b-63a (Hebrew & English) with questions

p.12: Supplementary Material

p.16: A Guide to the Texts

p.17: Hadran

'Iron sharpens iron, so a person sharpens the wit of their friend.'

Proverbs 27:17

Introduction

Welcome to the final week of the Alyth Chavruta Project on this *sugya* from Tractate Ketubot. Congratulations on reaching the end of a whole section of the Talmud! This week the Gemara continues in the series of seven rabbinic legends, three of which were included in last week's text pack. The four stories included this week continue to illustrate what happens when Torah scholars abandon their families in order to pursue study.

The text itself can be found here in both Hebrew only and Hebrew with translation. For those with some knowledge of Hebrew, we encourage you to attempt your own translation, but there is absolutely no expectation that you engage with the Hebrew. As usual, there is also no requirement to get to the end of the pack – even more than usual, we have provided more than you can get through in an hour of study, and we encourage you to focus on understanding a small amount rather than becoming confused by a greater amount.

Further resources and advice on how to get the most out of chavruta can be found in our <u>FAQs</u>. We look forward to seeing you on Thursday to share our learning with each other.

As this week brings us to the end of our period studying this *sugya*, you are invited to follow the custom of reciting *Hadran* (literally 'We will return') at the end of a period of study, which we have included at the end of this booklet (pages 17-19). If you would prefer not to read it on your own, you can wait until we all do so together on Thursday.

Blessing for Study

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהָינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלֶם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתִיו, וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בִּרְבָרֵי תוֹרָה.

Blessed are You, our Living God, Sovereign of the universe, whose commandments make us holy, and who commands us to devote ourselves to the study of Torah.

Baruch Atah Adonai, Eloheynu Melech ha-olam, asher kidshanu b'mitzvotav, v'tzivanu la-asok b'divrey Torah.

The Page of Talmud

אף על פי פרק חמישי כתובות

מסורת הש"ם

אימא רבאן, ג) סוטה כ כא:, ד) כיא מחשעה, וני סרייף רב ממנא), וגי סראיש רכא), וער כש"י עירונק סג. דיים למחוותן, ח) ביים עיים, ע) נעי רשיי קג דיה כי שימשין, י) כייכ נט_ ל) מדרים ג וע"ם מ) ומריק טו.ן, ו) ושיכ נו ם) נס"ח נוסף: כר כמות לד:ן, פ) [גיטין נו.], ל) וכדתנו פ"ח מ"ז דפאהן.

תורה אור השלם ו. והיה בעץ שתול על פלגי מים אש ועלות לא יבול וכל אשר יעשה יצלית: 2. יש רעה ראיתי תח

מלפני השליט: קהלתיה 3. תבאמו ותקעמו בדר נחלתר שכון לשבתר פעלת יו מקדש אדני כוננו ידיף: שמת טויז 4. ועשו לי מקדש

.5. ואם יתקפו האחד השנים יעמרו נ והחוט המשלש במהרה ינתק: קחלת דיב

ושכנתי בתוכם:

גליון הש"ם גמ' רבי אתי משפטיה עי כנה"ג פו"מ פימן ג' בסנסומיו להכ"י פות ו:

הגהות הב"ח

מוסף רש"י שאיז לו פת בסלו אוכל היום ודואג על למחר רוצה אשה בקב ותיפלות. מפינה לה כתשתיש, מעשרה קבין ופרישות. לפרום במחרוא. לתריה לככם (ערוביו שמשי. ללי שנת קרי מי שמשי נכל דוכתה מפני שבין השמשות שלי חלות מכל ימים והולרך שבח. ונרחה בשים לפי עד שלה תחשך, קרו ליה כי שמשי (לקמן קנ.). לשוא שימרה. ינתק. כדדרסינן

אכולהו. נמי האמר דע"י נדר יתר משבת אחת לא: והא. בלא א) אמאיה: פו. עד: יכמות נדר ששה חדשים קאמר בספנים: אינו דומה. לענין תענית מי שיש לו כו׳ אף כאן בלא נדר דעתה נוחה לבעלה שמא יבא בתוך (לקמן סד:) דנותן לה שני קבין ואינו פורש מתשמיש והמורד הזמן אבל זו משהדירה הרי היא כמי שאינה מלפה לבעל: חמר ונעשה גמל מאי. נישאת לו כשהוא

חמר מהו ליעשות גמל שלא ברשות הרנוחה עדיפה לה שיחעשר או עונה עדיפה לה: בקב וחיפנות. להיות בעלה עמה: מעשרה קבין. להתעשר: דברי ר"א. אמתני קאי וסיפא דמתני׳ נקיט: זו דכרי ר"ח. הנך עונות דקתני ויליאות שלא ברשות דמתני׳ התלמידים יולאים לת"ת שלא ברשות שלשים יום: סמכו רכנן. תלמידים שבדורט סומכים על דבריו ויוצאין שלה ברשוח: ועבדי עובדה. כוומיה: בנפשייהו. והוא בא להם ליטול מהם נפשות שנענשים ומתים: מסכית. תרגום של מלפהם: מע"ש כו'. שהוא ליל תענוג ושביתה והנאת הגוף: כפו מעתו. כדת המתחבלים דחייבין בכפיית המטה מ: איעסק לבריה. להשיח בתו של רבי חייח: איכא פסולא. שלא היו מהוגנים לזוג אחד: שפטיה כן אכיטלי. בן דוד סים. אביטל שם אשת דוד. וכ' חיים אתי משמעי חהו הפסול שר׳ היה מבית דוד ולא היתה בת הבאה משמעי הוגנת לבנו שלא היתה בת מלכים: פסקו ליה סרחי סרי שנין. קודם שיכנום: אחלפוה קמיה. העבירו הנערה לפני החתן ₪: דעת קוגך יש כך. שאמר להרחיק זמן חופתו וחזר וקרבה מרוב חיבת כלתו: מעיקרה כחיב חביהמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשכתך. שיבאו לארץ ואח"כ יבנו לו מקדש: ולכסוף אמר ועשו לי מקדש. במדבר: איעקרא. נעשית עקרה. כן דרך העומדות עשר שנים בלא בעלש: בשילהי הלוליה דר׳ שמעון. סוף ימי חופתו: היעלב ני. (ה) גמ' כפי רב. פי מיר המתן לי עד שיכלו ימי חופתי ואלך עמך לבי רב: אישמנו שבילי דמחא. שנבנו בעיר בנינים חדשים ונסתמו בה מבואות: לההיא רביסא. נערה: סוי לכה. ראה לבה. כלומר נדמה ללבה פתחום שוה בעלה: לא איעביד כדעבד בר חכינחי. שנכנם לביתו פתאום: ישיב קמיה. ולא היה האב מכירו: חזיא. לבריה דמחדדן שמעחתיה: אי הואי הכא. אילו הייתי כאן כשהנחתי בני קטן והלכתי הייתי מלמדו תורה והיה חכם כזה: כלכח שבוע. שם ה' מעשירי ירושלים שכל

אכולהו והא ששה חדשים קאמר ¢אינו רומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו א"ל פרבה בר רב חנן לאביי חמר ונעשה גמל מאי א"ל יירוצה אשה בקב ותיפלות ימעשרה קבין ופרישות: הספנים אחת לששה חדשים דברי ר' אליעזר: אמר רב ייברונא אמר יירב הלכה כר"א אמר רב אדא בר אהבה אמר רב זו דברי ר' אליעזר אבל חכמים אומרים יהתלמידים יוצאין לת"ת ב' וג' שנים שלא ברשות אמר רבא סמכו רבנז אדרב אדא בר אהכה ועכדי עובדא בנפשייהו כי הא דרב רחומי הוה שכיח קמיה דרבא יבמחווא הוה רגיל דהוה אתי לביתיה כל מעלי יומא דכיפורי יומא חד משכתיה שמעתא הוה מסכיא דביתהו השתא אתי השתא אתי לא אתא חלש דעתה אחית דמעתא מעינה הוה יתיב באיגרא אפחית איגרא מתותיה ונח נפשיה עונה של תלמידי חכמים אימת אמר רב יהודה אמר שמואל ימע"ש לע"ש יאשר פריו יתן בעתו יאמר רב יהודה ואיתימא רב הונא ואיתימא רב נחמן זה המשמש מפתו מע"ש לע"ש יהודה בריה

דר' חייא חתניה דר' ינאי הוה אזיל ויתיב בבי

רב וכל בי ∞שמשי הוה אתי לביתיה וכי הוה

אתי הוה קא חזי קמיה עמודא דנורא יומא חד

משכתיה שמעתא כיון דלא חזי ההוא סימנא אמר להו רבי ינאי כפו ממתו שאילמלי יהודה קיים לא בימל עונתו הואי יכשנגה שיוצא מלפני השלים ונח נפשיה רבי איעסק ליה לבריה בי רבי חייא כי מטא למיכתב כתובה נח נפשה דרביתא אמר רבי ח"ו פסולא איכא יתיבו ועיינו במשפחות ∘רבי אתי משפטיה בן אביטל ורבי חייא אתי משמעי אחי דוד אזיל איעסק ליה לבריה בי ר' יוסי בן זימרא פסקו ליה תרתי סרי שנין למיזל בבי רב אחלפוה קמיה אמר להו ניהוו שית שניו אחלפוה קמיה אמר להו איכנים והדר איזיל הוה קא מכסיף מאבוה א"ל בני דעת קונך יש כך מעיקרא כתיב יתביאמו ותמעמו ולבסוף כתיב יועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם אזיל יתיב תרתי סרי שני 🕪 בבי רב עד דאתא איעקרא דביתהו אמר רבי היכי נעביד נגרשה יאמרו ענייה זו לשוא שימרה נינסיב איתתא אחריתי יאמרו זו אשתו וזו זונתו בעי עלה רחמי ואיתסיאת: רבי חנניה כן חכינאי הוה קאזיל לבי רב בשילהי הלו דר"ש בן יוחאי א"ל איעכב לי עד דאתי בהדך לא איִעכבא לִיה אָזֹלְ יתיב תרי סרי שני בבי רב עד דאתי אישתנו שבילי דמתא ולא ידע למיזל לביתיה אזל יתיב אגודא דנהרא שמע לההיא רביתא דהוו קרו לה בת חכינאי בת חכינאי מלי קולתך ותא ניזיל אמר ש"מ האי רביתא דידן אזל בתרה הוה יתיבא דביתהו קא נהלה קמחא דל עינה חזיתיה סוי לבה פרח רוחה אמר לפניו רבש"ע ענייה זו זה שכרה בעא רחמי עלה וחייה רבי חמא בר ביסא אזיל יתיב תרי סרי שני בבי מדרשא כי אתא אמר לא איעביד כדעביד בן חכינאי עייל יתיב במדרשא שלח לביתיה אתא ר' אושעיא בריה יתיב קמיה

רוצה אשה בקב ותיפלות כו'. תימה דאמרינן לעיל שאני המס דאית להו רווחא ושמא עבודת המלך איכא רווחא טפי: מתשעה קבין ופרישות גרסי דהמשרה השמו ע"י שלים מנן על אשתו מתשמיש מוסיפין על

כתובתה ג' דינר (לקמן סג.) ולפי חשבון ד' סאין בסלע הוי ג' דינר ייח קבין או כן פר בערוך היי החום המשולש לא במהרה ינתק לפי ששלשתן ראו זה את זה

כדאמרי׳ בעלמא (בכ"ב נט.) שאמר ר׳ אושעיא דבר ואתו ושאלו לר' ביסא לכך קרי עלייהו החוט המשולש לא במהרה ינתק כלומר לא ינתק מזרעו לעולם כדאמרי׳ בעלמא (ב"מ דף פה.) כיון שחדם לומד הוא ובנו ובן בנו מכאן ואילך תורה חוזרת על אכסניא שלה ודרים מואני זאת בריתי וגו':

(וע"ע תוספות ב"ב נט. ד"ה החוטן דהוה צניע ומעלי. והם דחמר באלו עוברין (פסחים מט:)

אמר ר"ע כשהייתי עם הארץ הייתי אומר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור משמע דלה הוה מעלי היכה למימר דהתם לאו משום שהיה שונא תלמידי חכמים אלא משום שהי׳ סבור שמתגאין על עמי הארץ מפני תורתן והיו תלמידי חכמים שונאים אותם וגם משום שלא היו מניחיו אותם ליגע בהם כדאמרינן (חגיגה דף ים:) בגדי עם הארץ מדרם לפרושים אבל מכל מקום שומר מלות היה. רבינו תם:

בר"א: אמר ראב"א זו דברי ר"א אבל חכ"א יוצא אדם לת"ת כ' וג' שנים שלא ברשות א"ר סמכי יכנן אהא ועבדי עובדא בנפשייהו למימרא דלא שרי למיעבד הכי כי הא דר' רחומי הוה שכיח מעלי יומא דכיפורא יומא [קמסכיא] דביתהו השתא אתי ל) ותחלש דעתה Kan איגרא מתותר ונח נפשיה. ועומד ברשות אשתו אפי הרבה שנים יכול לעמוד ואינו נענש כדאמריי בגמרא שעמד רייע כ״ד שנה ברשות אשתו ולא

> :ריי א"ש מע"ש לע"ש דעמה לחים דמעתה מעינה סום ימיב באינרא וכר ואולי

ילשנות ורוצה האשה

לחזור מתנאה התנאי כטל

לבטל מ"ש בתורה דהיינו

הוה קא משאיל ליה שמעתא חזא דקא מתחדדי שמעתיה חלש דעתיה אמר אי הואי הכא הוה לי זרע כי האי על לביתיה על בריה קם קמיה הוא סבר למשאליה שמעתתא קא בעי אמרה ליה דביתהו מי איכא אבא דקאים מקמי ברא יקרי עליה רמי בר חמא יהחום המשולש לא במהרה ינתק זה ר' אושעיא בנו של רבי חמא בר ביסא ר"ע רעיא דבן כלבא שבוע הוה חזיתיה ברתיה דהוה צניע ומעלי אמרה ליה אי מקדשנא לך אזלת לבי רב אמר לה אין איקדשא ליה בצינעה ושדרתיה ?שמע אבוה אפקה מְביתיה אדרה הנאה מנכסיה אזיל יתיב תרִי ברי שנין 🚟 🕏 בבי רב כי אתא אייתי בהדיה תרי סרי אלפי תלמידי שמעיה לההוא סבא דקאמר לה עד כמה

כ"מ סה.) מסי זרע (כ"מ סה.) מסי זרע (כ"מ סה.) מסי זרע (דער וגר' מדור שלישי וחילך סורה מחזרת על הכספיה שלה (רשב"ם ב" (כ"מ פה.) מפי זרער ומפי

הנכנס לביתו רעב ככלב היי יוצא שבעם:

Page | 2

עין משפמ נר מצוה

ש"ע אה"ע סר עו סער

עוש"ע שם קער ה: צו ד מיי שם הלכה ה טור ש"ע שם סער כ:

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] תום' דיה מתשמה וכר ולפי חשבון ארכע סאק בסלע הוי שלשה דינר י"ח קבק. דבריהם מכוחר יותר בסוטה ד' כא ע"ב בד"ה לא ליינו כאן:

תוספות רי"ד אכולהו והא ספנים ר חדשים קחבי אינו דומה מי שיש לו מת כמלו למי

לו. פיי בלא גד עילויי ומצפה ל

חדיר שמא יכא משא"כ

כמדיר: הגמלים א' וכר'.

חמר תעשה גמל מאי א״

רוצה אשה כקב ותיפלות

The Hebrew Text

רבי חנניה בן חכינאי הוה קאזיל לבי רב בשילהי הלוליה דר"ש בן יוחאי, א"ל: איעכב לי עד דאתי בהדך, לא איעכבא ליה. אזל יתיב תרי סרי שני בבי רב. עד דאתי אישתנו שבילי דמתא ולא ידע למיזל לביתיה. אזל יתיב אגודא דנהרא, שמע לההיא רביתא דהוו קרו לה: בת חכינאי, בת חכינאי, מלי קולתך ותא ניזיל. אמר: ש"מ, האי רביתא דידן, אזל בתרה. הוה יתיבא דביתהו קא נהלה קמחא, דל עינה חזיתיה, סוי לבה פרח רוחה. אמר לפניו: רבש"ע, ענייה זו זה שכרה? בעא רחמי עלה וחייה.

רבי חמא בר ביסא אזיל יתיב תרי סרי שני בבי מדרשא. כי אתא, אמר: לא איעביד כדעביד בן חכינאי, עייל יתיב במדרשא, שלח לביתיה. אתא ר' אושעיא בריה יתיב קמיה, הוה קא משאיל ליה שמעתא, חזא דקא מתחדדי שמעתיה, חלש דעתיה, אמר: אי הואי הכא הוה לי זרע כי האי. על לביתיה, על בריה, קם קמיה. הוא סבר, למשאליה שמעתתא קא בעי, אמרה ליה דביתהו: מי איכא אבא דקאים מקמי ברא? קרי עליה רמי בר חמא: (קהלת ד') החוט המשולש לא במהרה ינתק - זה ר' אושעיא בנו של רבי חמא בר ביסא.

ר״ע רעיא דבן כלבא שבוע הוה, חזיתיה ברתיה דהוה צניע ומעלי, אמרה ליה: אי מקדשנא לך אזלת לבי רב? אמר לה: אין. איקדשא ליה בצינעה ושדרתיה. שמע אבוה אפקה מביתיה, אדרה הנאה מנכסיה.

אזיל יתיב תרי סרי שנין בבי רב. כי אתא, אייתי בהדיה תרי סרי אלפי תלמידי. שמעיה לההוא סבא דקאמר לה: עד כמה קא מדברת אלמנות חיים? אמרה ליה: אי לדידי ציית, יתיב תרי סרי שני אחריני. אמר: ברשות קא עבידנא, הדר אזיל ויתיב תרי סרי שני אחריני בבי רב. כי אתא, אייתי בהדיה עשרין וארבעה אלפי תלמידי. שמעה דביתהו הות קא נפקא לאפיה, אמרו לה שיבבתא: שאילי מאני לבוש ואיכסאי, אמרה להו: (משלי י"ב) יודע צדיק נפש בהמתו. כי מטיא לגביה, נפלה על אפה קא מנשקא ליה לכרעיה, הוו קא מדחפי לה שמעיה, אמר להו: שבקוה, שלי ושלכם שלה הוא. שמע אבוה דאתא גברא רבה למתא, אמר: איזיל לגביה, אפשר דמפר נדראי. אתא לגביה, א"ל: אדעתא דגברא רבה מי נדרת? א"ל: אפילו פרק אחד ואפי' הלכה אחת. אמר ליה: אנא הוא, נפל על אפיה ונשקיה על כרעיה, ויהיב ליה פלגא ממוניה. ברתיה דר"ע עבדא ליה לבן עזאי הכי. והיינו דאמרי אינשי: רחילא בתר רחילא אזלא, כעובדי אמה כך עובדי ברתא.

רב יוסף בריה דרבא שדריה אבוהי לבי רב לקמיה דרב יוסף, פסקו ליה שית שני. כי הוה תלת שני מטא מעלי יומא דכפורי, אמר: איזיל ואיחזינהו לאינשי ביתי. שמע אבוהי, שקל מנא ונפק לאפיה, אמר ליה: זונתך נזכרת? איכא דאמרי, אמר ליה: יונתך נזכרת? איטרוד, לא מר איפסיק ולא מר איפסיק.

The Hebrew Text with English Translation

רבי חנניה בן חכינאי הוה קאזיל לבי רב בשילהי הלוליה דר"ש בן יוחאי,

א"ל: איעכב לי עד דאתי בהדך, לא איעכבא ליה.

אזל יתיב תרי סרי שני בבי רב. עד דאתי אישתנו שבילי דמתא ולא ידע למיזל לביתיה. אזל יתיב אגודא דנהרא, שמע לההיא רביתא דהוו קרו לה: בת חכינאי, בת חכינאי, מלי קולתך ותא ניזיל.

אמר: ש"מ, האי רביתא דידן, אזל בתרה.

הוה יתיבא דביתהו קא נהלה קמחא, דל עינה חזיתיה, סוי לבה פרח רוחה. אמר לפניו: רבש"ע, ענייה זו זה שכרה? בעא רחמי עלה וחייה.

Rabbi Chananyah ben Chachinai¹ was leaving for the house of study at the end of the [wedding] celebration of Rabbi Shimon ben Yochai.²

He [Rabbi Shimon] said to him, 'Wait for me, until I can come with you.' He did not wait for him.

He went and sat in the house of study for twelve years. By the time he came [back], the streets of the town had changed, and he did not know how to get to his house. He went and sat on the bank of the river, [and] he heard [people call out] to a certain girl, 'Daughter of Chachinai, daughter of Chachinai – fill your jug and come so we can go!'

He said [to himself], 'This girl is clearly ours.' He followed her home.

¹ Rabbi Chananyah ben Chachinai lived in Yavneh and Bnei Brak in the Land of Israel in the second century CE. He was one of the later students of Rabbi Akiva, and according to some sources, was one of the ten martyrs that we name at Yom Kippur.

² Rabbi Shimon ben Yochai was a contemporary of Rabbi Chananyah ben Chachinai (above). Also one of the later students of Rabbi Akiva, he and his son are said to have hidden in a cave for twelve years to escape Roman persecution.

His wife was sitting and sifting flour. She raised her eyes and saw him. Her heart realised [that it was her husband], and her spirit departed. He said before [God], 'Sovereign of the Universe, is this the reward of this poor soul?' He asked for mercy on her, and she was restored to life.

רבי חמא בר ביסא אזיל יתיב תרי סרי שני בבי מדרשא. כי אתא, אמר: לא איעביד כדעביד בן חכינאי, עייל יתיב במדרשא, שלח לביתיה.

אתא ר' אושעיא בריה יתיב קמיה, הוה קא משאיל ליה שמעתא, חזא דקא מתחדדי שמעתיה, חלש דעתיה, אמר: אי הואי הכא הוה לי זרע כי האי.

על לביתיה, על בריה, קם קמיה. הוא סבר, למשאליה שמעתתא קא בעי, אמרה ליה דביתהו: מי איכא אבא דקאים מקמי ברא?

קרי עליה רמי בר חמא: החוט המשולש לא במהרה ינתק־זה ר' אושעיא בנו של רבי חמא בר ביסא.

Rabbi Chama bar Bisa³ wet and sat for twelve years in the house of study. When he came [back], he said, 'I will not do as ben Chachinai did.' He went and sat in the house of study [and] sent for his son.

His son, Rabbi Oshaya,⁴ came and sat before him. He asked him [about] a legal tradition. He [Rabbi Chama bar Bisa] saw that his studies were ready at hand. He became disheartened.⁵ He said [to himself], 'If I had been here, I would have had offspring like this.'

_ z

³ We do not know much about Rabbi Chama bar Bisa, except that he was a rabbi in the Land of Israel in the generation after the completion of the Mishnah in the early third century CE.

⁴ Rabbi Oshaya was the son of Rabbi Chama bar Bisa (above) and lived in the Land of Israel in the early third century CE, living first in Sepphoris and later in Ceasarea, where he became the head of the rabbinic academy.

 $^{^{\}scriptscriptstyle 5}$ The Aramaic $\it chalash$ $\it da'teh$ literally means 'his mind became weak'.

He went home, and his son went with him. He [Rabbi Chama bar Bisa] stood up before him. His wife said to him, 'Who is the father who stands up before his son!?'

Rami bar Chama⁶ applied to him: 'The threefold chord is not easily cut' (Kohelet 4:12). This refers to Rabbi Oshaya, the son of Rabbi Chama bar Bisa.

Questions

- 1. Why does rabbi Chama bar Bisa want to avoid doing what Rabbi Chananyah ben Chachinai did? How does he try to do so?
- 2. What are the messages of these two stories?
- 3. What do think is the purpose of Rami bar Chama's intervention at the end of this section?

 $^{^{\}rm 6}$ Rami bar Chama was a rabbi in Babylonia in the early fourth century CE.

ר״ע רעיא דבן כלבא שבוע הוה, חזיתיה ברתיה דהוה צניע ומעלי, אמרה ליה: אי מקדשנא לך אזלת לבי רב?

אמר לה: אין.

איקדשא ליה בצינעה ושדרתיה. שמע אבוה אפקה מביתיה, אדרה הנאה מנכסיה.

אזיל יתיב תרי סרי שנין בבי רב. כי אתא, אייתי בהדיה תרי סרי אלפי תלמידי.

שמעיה לההוא סבא דקאמר לה: עד כמה קא מדברת אלמנות חיים?

אמרה ליה: אי לדידי ציית, יתיב תרי סרי שני אחריני.

אמר: ברשות קא עבידנא, הדר אזיל ויתיב תרי סרי שני אחריני בבי רב. כי אתא, אייתי בהדיה עשרין וארבעה אלפי תלמידי.

שמעה דביתהו הות קא נפקא לאפיה, אמרו לה שיבבתא: שאילי מאני לבוש ואיכסאי,

אמרה להו: יודע צדיק נפש בהמתו.

כי מטיא לגביה, נפלה על אפה קא מנשקא ליה לכרעיה, הוו קא מדחפי לה שמעיה, אמר להו: שבקוה, שלי ושלכם שלה הוא.

שמע אבוה דאתא גברא רבה למתא, אמר: איזיל לגביה, אפשר דמפר נדראי.

אתא לגביה, א"ל: אדעתא דגברא רבה מי נדרת?

א״ל: אפילו פרק אחד ואפי׳ הלכה אחת.

אמר ליה: אנא הוא,

נפל על אפיה ונשקיה על כרעיה, ויהיב ליה פלגא ממוניה.

ברתיה דר"ע עבדא ליה לבן עזאי הכי. והיינו דאמרי אינשי: רחילא בתר רחילא אזלא, כעובדי אמה כך עובדי ברתא.

Rabbi Akiva⁷ was a shepherd of Ben Kalba Savua.⁸ His [Ben Kalba Savua's] daughter, seeing how modest and noble he was, said to him, 'If I were betrothed to you, would you go to the house of study?'

He said to her, 'Yes.'

She was betrothed to him in secret and sent him away. [When] her father heard, he drove her from his house. He forbade her by a vow to have any benefit from his estate.

He [Rabbi Akiva] went and sat in the house of study for twelve years. When he came [back], he brought with him twelve thousand students.

[While in his home town] he heard an old man say to her, 'How long will you lead the life of a living widow?'

She said to him, 'If he would listen to me, he would sit [in study] another twelve years.'

He said [to himself], 'I have permission to do this.' He returned and sat for another twelve years in the house of study. When he came [back], he brought with him twenty-four thousand students.

His wife heard and went out to greet him. They⁹ said to her, 'Borrow some clothes and cover yourself.'

She said to them, 'A righteous man knows the life of his beast.'10

 $^{^{7}}$ Rabbi Akiva was one of the preeminent sages of his generation in the Land of Israel in beginning of the second century CE. He was famously martyred by the Romans for continuing to teach in public despite the law against, and he was a supporter of the Bar Kochba revolt in 133/4 CE.

 $^{^{\}rm 8}$ Ben Kalba Savua was one of the wealthiest men in Jerusalem in the late first century CE.

⁹ It seems that 'they' are her neighbours and/or friends.

¹⁰ A quotation from Proverbs 12:10.

When she approached him, she fell on her face and kissed his feet. His attendants pushed her away, [but] he said to them, 'Leave her alone. What is mine, and what is yours, is hers.'

Her father, hearing that a great man had come to town, said, 'I shall go to him, it is possible he will nullify my vow.'

He went to him, and he [Rabbi Akiva] said to him, 'Would you have made your vow if you had known that he was a great man?'

He said to him, 'Even [if he had only learned] one chapter or one halachah!'

He said to him, 'I am that man.'

He fell on his knees and kissed his feet and gave him half of his material wealth.

The daughter of rabbi Akiva did the same with Ben Azzai.¹¹ And this is the basis for the popular saying: 'A ewe follows a ewe; as does the mother, so does the daughter.¹¹²

רב יוסף בריה דרבא שדריה אבוהי לבי רב לקמיה דרב יוסף, פסקו ליה שית שני. כי הוה תלת שני מטא מעלי יומא דכפורי,

אמר: איזיל ואיחזינהו לאינשי ביתי.

שמע אבוהי, שקל מנא ונפק לאפיה, אמר ליה: זונתך נזכרת?

איכא דאמרי, אמר ליה: יונתך נזכרת?

איטרוד, לא מר איפסיק ולא מר איפסיק.

Page | 10

_

¹¹ (Shimon) Ben Azzai was a contemporary of Rabbi Akiva (above).

¹² The Hebrew/Aramaic for 'ewe' is *rachel*, which is also the name of Rabbi Akiva's wife (as attested elsewhere).

Rav Yosef¹³ the son of Rava¹⁴ was sent by his father to the house of study before Rav Yosef.¹⁵ They agreed to give him six years [to go and study]. Three years passed, and the eve of Yom Kippur approached.

He said, 'I shall go and see people of my household.'

His father heard. He took a utensil and went out to him. He said to him, 'You have been reminded of your harlot?'

Some say he said to him, 'You have been reminded of your dove?'

They quarrelled, [and] neither of them at the concluding meal [before the fast].

Questions

1. What are the messages of these two stories?

- 2. Read the supplementary text from Babylonian Talmud Kiddushin on page 12. Does this change our understanding of the story of Rabbi Akiva? Are the two texts consistent?
- 3. Have a look at the commentaries by Jeffrey Rubenstein (pages 13-14) and Amy Scheinerman (pages 14-15). Do you think the story of Rabbi Akiva is more fantasy or exception? Are there other ways of interpreting it?
- 4. What do you think is the significance of the two different endings that are offered to the story of Rav Yosef the son of Rava?

¹³ Little is known of this Rav Yosef, the son of Rava, except that he lived in Babylonia in the fourth century CE.

¹⁴ Rava (bar Yosef bar Chama) was one of the preeminent sages in the first half o the fourth century in Babylonia.

¹⁵ Rav Yosef (bar Chiyyah) was a rabbi in Babylonia in the late third and early fourth centuries CE. He is traditionally believed to have succeeded Rabbah as the head of the academy at Pumbedita, and was one of the teachers of Rava.

Supplementary Material

Babylonian Talmud, Kiddushin 29b

ת״ר:ללמוד תורה ולישא אשה - ילמוד תורה ואח״כ ישא אשה, ואם א״א לו בלא אשה - ישא אשה ואח״כ ילמוד תורה.

אמר רב יהודה אמר שמואל, הלכה: נושא אשה ואח״כ ילמוד תורה.

ר׳ יוחנן אמר: ריחיים בצוארו ויעסוק בתורה?

ולא פליגי: הא לן, והא להו.

It was taught [in a baraita], '[Is it better] to study Torah or to marry? He should study Torah and then marry a wife. And if it is impossible for him to be without a wife, he should marry a wife and then study Torah.'

Rav Yehudah¹⁶ said in the name of Shmuel,¹⁷ 'The *halachah* is that one should take a wife and afterwards study Torah.'

Rabbi Yochanan¹⁸ said, 'A millstone around his neck, and he should study Torah!?'

But there is no difficulty. This ruling is for us, and that is for them.¹⁹

Page | 12

_

¹⁶ Rav Yehudah (bar Yechezkel) was a student of Rav, and was one of the most important teachers in Babylonia in the second half of the fourth century CE.

¹⁷ Shmuel was, along with Rav, one of the two eminent Babylonian sages of their generation in the third century CE.

¹⁸ Rabbi Yochanan was one of the pre-eminent sages of the Land of Israel in the third century CE, teaching first in Sepphoris and later in Tiberias.

¹⁹ Since this is the Babylonian Talmud, 'us' refers to Babylonian rabbis, while 'them' refers to those in the Land of Israel.

Jeffrey L. Rubenstein, The Culture of the Babylonian Talmud

This story [of Rabbi Akiva] portrays a fantasy wife. She encourages her husband to study, even at great personal sacrifice. She forgoes her right to limit her husband to a two- or three-year absence. She endures poverty and social ridicule. She even kisses his feet when he achieves greatness. Note the comparison to an animal in the verse she applies to herself, reinforced by the proverbial analogy to a ewe, and by R. Akiva's origin as a shepherd. Even without pressing the imagery, the paternalistic attitude and message that she serves her husband like a faithful beast seems clear. With such women the sages will gracefully share their merit by acknowledging, 'What is mine and what is yours is hers.' One wonders, however, whether many rabbinic wives would have been comforted by that recognition.

I consider the wife in this story a fantasy: she is 'ideal' in the sense of 'existing in fantasy but unattainable in reality', not in the sense of an 'ultimate object of endeavour'. I make this distinction because I think it unlikely that the storyteller intended to instruct his audience to find wives like that of R. Akiva or to instruct women to emulate her. That such wives exist is belied by both the artificial and exaggerated plot and the more realistic depictions of the five previous stories. Those wives are neither negative models nor foils for the wife of R. Akiva. Indeed, they are portrayed in a neutral or favourable manner. The women in stories 3-5²⁰ do not stand in the way of Torah study; all have apparently given permission for their husbands to study for twelve years, far beyond the two or three years that the Bavli allows. Nor do they cause their husband's suffering. In stories 3 and 4 the wives bear the suffering; in story 2 the wife is never mentioned and the sage's death is caused by the neglect of conjugal duty combined with his father-in-law's errant conclusion. Only in story 1 can the wife be seen as the cause. But she is at most a very indirect cause, as it is not the

20

²⁰ There are seven rabbinic legends in the *sugya* – four in this text pack and three in last week's text pack. The numbering that Rubenstein applies to these stories includes all seven stories.

absence of Rav Rachumi per se that causes disaster, but his failure to appear at the designated time. The proximate stories, then, depict the potentially unfortunate consequences of extended absences *even* when sages marry pious, tolerant, and supportive women.

It is crucial to note that the story of R. Akiva sidesteps, more than resolves, the tensions. The tensions arise when the obligations of marriage conflict with the sage's devotion to Torah study. R. Akiva and his wife, however, do not marry until after his return. At the root of the fantasy is a contrivance, a pseudomarriage that really affords no solution for those sages actually married. The contrast between stories 1-5 and story 6 is not that of bad versus good wives, nor of types of wives to avoid versus types to marry, but of (relatively) realistic versus fantasy wives. The tension is so intractable precisely because it cannot be avoided simply by marrying the right kind of woman: it inheres in the situation of marriage itself.

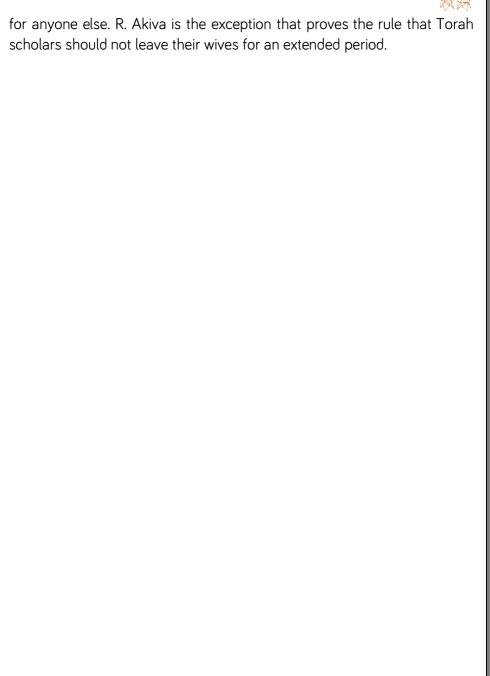
Rabbi Amy Scheinerman, The Talmud of Relationships

While many have interpreted the account of R. Akiva and Rachel²¹ to affirm that an arrangement whereby husbands leave their wives for prolonged periods can work under the right circumstances, I would suggest a different message: Rachel and Akiva are the exception to the general rule that long absences from home *do not work* and are inappropriate. ... Rachel conceived and approved her husband's time away to study. Just as significantly, however, R. Akiva is *not* comparable to the other Rabbis. He is a second Moses. If Moses is the Giver of Torah, R. Akiva is the Giver of Oral Torah, the shaper of halachah and, to a large extent, midrash. For such a unique, rare, and singular mind, the Rabbis are telling us that sacrifice is warranted. And not merely for twelve years – for twice that long. But not

Page | 14

 $^{^{21}}$ Rachel is attested as the name of Rabbi Akiva's wife, though it is not stated in the text we are studying.

A Guide to the Texts

The Mishnah is a Jewish legal code from approximately 200 CE, containing legal rulings and disputes of the sages which are written down there for the first time. It is the first part of what is called the 'Oral Law', which for traditional Jews is just as authoritative as the Written Law (the Tanach). The Mishnah is divided into six 'orders', and each order is divided into tractates. Tractate Ketubot is included in the order of *Nashim* (Women), and deals with issues of marriage.

The **Babylonian Talmud** (also known simply as The Talmud or *Bavli*) is a commentary on the Mishnah from Babylonia, containing the discussions of rabbis from the period just after the Mishnah was finished (around 200 CE), until it was finally redacted in approximately 700 CE.

Jeffrey L. Rubenstein is Skirball Professor of Jewish Thought and Literature at New York University, and is the author of a number of books about the composition and editing of the Talmud. *The Culture of the Babylonian Talmud* was published in 2003.

Rabbi Amy Scheinerman is a teacher, writer and hospice chaplain, who looks for uniquely Jewish answers to universal questions. *The Talmud of Relationships* was published in two volumes in 2018.

HADRAN

We shall return to you, Tractate Ketubot, and you shall return to us. Our thoughts are on you, Tractate Ketubot, and your thoughts are on us. We will not forget you, Tractate Ketubot, and you will not forget us – neither in this world, nor in the world to come.

הַדְרָן עֲלָךְ מַסֶּכֶת כְּתֻבּוֹת וְהַדְרָךְ עֲלָן. דַּעְתָּן עֲלָךְ מַסֶּכֶת כְּתֻבּוֹת וְדַעְתָּךְ עֲלָן. לָא נִתְנְשֵׁי מִנַּךְ מַסֶּכֶת כְּתַבּוֹת וְלָא תִּתְנְשֵׁי מִן. לָא בְּעָלְמָא הַדִּין וְלָא בִּעָלְמָא דָאָתִי:

We shall not forget, nor fail to appreciate, the opportunity you have provided to engage with our tradition, with our ancestors, and with each other in our community. May the relationships we build through you be lasting and enriching. May our study of you be a source of strength for us as we endeavour to build meaningful and fruitful lives in the service of what is good. May our grappling with the aspects of you that we have found challenging be a wellspring for fresh thinking about ancient ideas. For you are part of a tree of life that continues to grow and renew.

Our Living God,
make the words of Your Torah
sweet in our mouths,
and in the mouths of Your people,
the family of Israel,
then we and our descendants,
and the descendants of Your people
the family of Israel,
shall all know Your name and study
Your Torah for its own sake.
Blessed are You God,
You teach Torah to your people Israel.

ְהַצְּרֶב־נָא יהוה אֱלֹהֶינוּ אֶת־דְּבְרֵי תוֹרְתְךּ בְּפִינוּ. וּבְפִי עַמְּךּ בִּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיָה אֲנָחְנוּ וְצָאֲצָאִינוּ. וְצָאֲצָאִי עַמְךּ בִּית יִשְׂרָאֵל. כֵּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךּ. וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךּ לִשְׁמָה: בְּרוּךְ אַתָּה יהוה. הַמִלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Kaddish deRabanan

Let us magnify and let us sanctify in this world the great name of God whose will created it. May God's reign come in your lifetime, and in your days, and in the lifetime of the family of Israel - quickly and speedily may it come. Amen. May the greatness of God's being be blessed from eternity to eternity. Let us bless and let us extol. let us tell aloud and let us raise aloft, let us set on high and let us honour, let us exalt and let us praise the Holy One, whose name is blessed. who is far beyond any blessing or song, any honour or any consolation that can be spoken of in this world. Amen.

For Israel and for the rabbis, for their pupils, and the pupils of their pupils, who devote themselves to the study of Torah, in this place and every other place; let there be for them and for you great peace and favour, love and mercy, a life of fulfilment and of plenty, and redemption

יִתְגַּדַל וִיִתְקַדַשׁ שְׁמֶה רַבַּא (אַמֶּן) בְעַלְמַא דִּי־בָרָא כָרְעוּתָה: וְיַמְלִיךְ מַלכוּתַה בַּחַיֵּיכוֹן וּבִיוֹמֵיכוֹן וּבָחַיֵּי דִי־כַּל־בֵּית יִשְׂרַאֵל בַּעַגַלַא וּבִזְמַן קַרִיב. :וְאָמָרוּ אַמֶן יָהָא שָׁמֶה רַבַּא מִבַרַדְּ לעלם וּלעלמי עלמיא: יִתְבַּרַדְּ וִיִשְׁתַּבַּח וִיִתְפַּאַר וִיִתְרוֹמַם וִיתִנַשֵּׂא וִיתִהַדַּר וִיִתְעַלֵּה וִיתִהַלַּל שמה די־קדשא. בָּרִיךְ הוּא. לְעֵלַּא מָן־כַּל־בְּרְכַתַא ָוִשִׁירַתָּא הַּשִּׁבְּחָתָא וְנֵחֵמֶתָא דִּי אַמִירַן בְּעַלְמַא. יַאָמָרוּ אָמֶן:

עַל יִשְּׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִיבִיהוֹן וְעַל כָּל־תַּלְמִיבִי תַּלְמִיבִיהוֹן וְעַל כָּל־מָן דִּי עָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא דִּי בְּאַתְרָא הָבִן וְדִי בְּכָּל־אֲתַר וַאֲתַר יְהֵא לְהוֹן וּלְכוֹן שָׁלָמָא רַבָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וּלְכוֹן שָׁלָמָא רַבָּא חִנָּא וְחִסְדָּא

Page | 18

from their father who is in heaven. **Amen.**

ְרַחֲמִין וְחַיִּין אֲרִיכִין וּמְזוֹנָא רְוִיחָא וּפָּרְקַנָא מִן־ָלֶּדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא. וְאִמְרוּ **אָמֵן:**

May great peace from heaven and the gift of life be granted to us and to all the family of Israel. Amen. יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים טוֹבִים עָלֶינוּ וְעַל־כָּּל־ יִשְׂרָאֵל. וָאָמָרוּ **אַמֵן:**

May the Maker of peace in the highest bring this peace upon us and upon all Israel and upon all the world.

Amen.

עשה שָלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַצְשָׂה שָׁלוֹם עָלָינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְעַל־כָּל־הָעוֹלָם. וָאָמָרוּ **אַמֵן:**

Yitgaddal v'yitkaddash sh'meih rabba (amen), b'alma di v'ra chiruteih, v'yamlich malchuteih, b'chayyeichon uv'yomeichon uv'chayyei di chol beit yisra'el, ba'agala u'vizman kariv, v'imru amen. Y'hei sh'meih rabba m'varach l'alam ul'almei almaya. Yitbarach v'yishtabbach v'yitpa'ar v'yitromam v'yitnassei, v'yit-haddar v'yit'alleh v'yit-hallal, sh'meih di kudsha, b'rich hu, l'eilla min kol birchata v'shirata, tushb'chata v'nechemata, di amiran b'alma, v'imru amen. Al yisra'el, v'al rabbanan, v'al talmideihon, v'al kol talmidei talmideihon, v'al kol man di askin b'orayta di b'atra hadein v'di b'chol atar v'atar, y'hei l'hon ul'chon, sh'lama rabba, chinna v'chisda, v'rachamin v'chayyin arichin, um'zona r'vicha ufarkana, min kodam avuhon di vishmaya, v'imru amen. Y'hei sh'lama rabba min sh'maya, v'chayyim tovim aleinu v'al kol yisra'el, v'imru amen. Oseh shalom bimromav, hu b'rachamav ya'aseh shalom aleinu v'al kol yisra'el, v'al kol ha-olam. V'imru amen.